

selvstændige og suveræne nationer, primært baseret på handel og pragmatisk samarbejde. Man ønsker ikke en opgivelse af suveræniteten og ikke en opgivelse af selvstændigheden til fordel for vejen frem mod Europas Forenede Stater.

Så kan vi diskutere, hvornår det sidste skridt er taget, før vi kan kalde det Europas Forenede Stater. Det kan diskuteres, og det er også det, vi har forsøgt med nogle af eurotilhængerne her i dag. Men det er altså næsten umuligt at få noget som helst konkret på bordet om, hvornår man siger stop, og hvornår man siger: Hertil og ikke længere! Det er jo nok, fordi der ikke er nogen grænse, som enkelte har været inde på. Der er ikke nogen grænse, man ønsker bare at gå videre i den retning, som de andre lande de ønsker og er drivkraften bag.

Det er det, vi ser på regeringskonferencen netop nu. Vi ser, at de 11 eurolande mener, at for at få styr på euroen er det nødvendigt, at man får mere politisk centralisering i EU, at man får en større beslutningsdygtighed, og at man i højere grad kan sikre en ensartet arbejds-markedspolitik, sociale vilkår osv. osv. i EU-landene. Det er lige præcis de ting, man regner med, at finansmarkedet kræver, for at euroen for en gangs skyld kan gå i opadgående retning i forhold til omverdenens valutaer frem for i nedadgående retning.

Det er det pres, der er etableret, og nu har den danske befolkning så muligheden for at vælge. Skal Danmark springe på vognen sammen med de lande, som mener, at det er en nødvendig udvikling, eller skal vi bevare kronen og dermed bevare en vis troværdighed, når vi siger, at vi ikke vil have flertalsafgørelser på socialområdet, arbejdsmarkedet og i endnu højere grad på skatteområdet?

Vi stemmer altså om den politiske udvikling. Vi stemmer ikke om økonomi i nogen særlig høj grad. Flere har været inde på vismændenes mening i dag, og økonomiministeren var i virkeligheden også inde på spørgsmålet den 28. marts her i Folketingssalen, hvor hun sagde:

»Et nej den 28. september til dansk deltagelse i euroen betyder, at vi ikke kan se bort fra, at der kan komme et mindre pres på kronen, ligesom der var efter nej den 2. juni 1992. Men det er jeg overhovedet ikke bekymret for, det kan vi sagtens håndtere, og alt vil, kan man sige, fortsætte. Vi har en valutaaftale, som det er kendt, og vi har en sund økonomi; . . .«

Da jeg læste det op sidste gang, kom der ret hurtigt en pressemeddelelse fra Det Radikale Venstre om, at det var citatfusks, fordi jeg ikke læste det næste op. Men det skal jeg da gerne gøre:

». . . men det, der var min pointe, var, at man ikke kan sige, at Danmark med den valutaaftale for tid og evighed kan være sikret imod valutaspækulation, og at ingen kan give garantier for, at vi for tid og evighed kan fastholde en fastkurspolitik.«

Heller ikke det har jeg selvsagt ulyst til at citere, for det er jo indlysende rigtigt. Selvfølgelig er der ikke nogen, der kan give en sådan sikkerhed.

Men sagens kerne er, at efter et nej den 28. september – og det sagde økonomiministeren den 28. marts, da man stadig regnede med, at man bare kunne bade jaet hjem den 28. september – ville der ikke være de store problemer. Der kunne godt komme lidt turbulens, men det var ikke noget, vi ikke kunne håndtere, og alt ville, om man så må sige, fortsætte, som vi kender det i dag, efter et nej.

Det er jaet, der vil forandre forholdene. Det er jaet, der vil fjerne den danske valuta, afskaffe kronen, uigenkaldeligt fastlåse kronen til de øvrige eurolande og fjerne den danske krone som en fysisk valuta. Euroen vil fremskynde integrationsprocessen, et ja til euroen vil sikre, at flere og flere politiske beslutninger skal tages i Bruxelles og ikke her i Folketinget. Det er den vej, man skal gå, hvis man bryder sig om det, men hvis man ikke bryder sig om det, må man selvfølgelig anstændigvis sige nej.

I forbindelse med afstemningen kan det ikke undgå, at vi også får debat om Østrigaktionen. Selvfølgelig gør vi det, det ville være underligt andet, for Østrigaktionen er – uanset hvor meget man forsøger at sige, at den ikke har noget med EU at gøre – en aktion, der er båret frem af 14 EU-lande i protest mod det 15. EU-land. Det er en aktion, som er lavet af 14 lande, og som man skal træde tilbage fra som samlet front, i samlet flok, 14 EU-lande. Selvfølgelig har den noget med EU at gøre, og det er en aktion, der i virkeligheden viser, hvad EU har udviklet sig til. Man mener at kunne tage sig den frihed at sætte et medlemsland på plads – et medlemsland, hvis eneste brøde er at have holdt et demokratisk valg og have valgt en regering med deltagelse af et parti, man ikke bryder sig om, men som ikke har forbrudt sig mod én eneste af